

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 442/2019
23.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Бојана Рикића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Бојана Рикића, адвоката Саше Миловановића и Бранка Павловића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 644/16 од 24.09.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1154/2018 од 29.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 23.04.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бојана Рикића, адвоката Саше Миловановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 644/16 од 24.09.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1154/2018 од 29.01.2019. године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблагоприятан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бојана Рикића, адвоката Бранка Павловића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 644/16 од 24.09.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1154/2018 од 29.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 644/16 од 24.09.2018. године, окривљени Бојан Рикић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 04.10.2016. до 07.02.2017. године, као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана од 08.02.2017. до 04.08.2017. године. Према окривљеном Бојану Рикићу на основу одредбе члана 87. у вези члана 246. став 7. КЗ изречена је мера безбедности одузимања предмета ближе описаних на страни 2 и страни 3 изреке првостепене пресуде. Окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда

на име паушала плати износ од 15.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је у преосталом делу ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка и одлучено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1154/2018 од 29.01.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду и браниоца окривљеног Бојана Рикића, адвоката Саше Миловановића и пресуда Вишег суда у Београду К 644/16 од 24.09.2018. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног Бојана Рикића, адвокат Саша Миловановић, због повреде закона из члана 485. став 4. у вези члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, односно да укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновно одлучивање о изјављеној жалби браниоца окривљеног;

- бранилац окривљеног Бојана Рикића, адвокат Бранко Павловић, због повреде закона из члана 458. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред потпуно измењеним већем.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је по оцени навода у захтевима, нашао:

- да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бојана Рикића, адвоката Саше Миловановића, неоснован, а да је захтев браниоца овог окривљеног, адвоката Бранка Павловића, неблаговремен.

Бранилац окривљеног Бојана Рикића, адвокат Саша Миловановић правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводима да је суд у изреку правноснажне пресуде унео радње извршења још једног и то НН лица које уопште као такве нису описане у диспозитиву оптужнице Вишег јавног тужиоца у Београду Ктo 7/17 од 26.12.2016. године, што је довело до измене правне квалификације радњи окривљеног Бојана Рикића, оглашавањем истога кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, а не због кривичног дела

неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ како му је то диспозитивом означене оптужнице јавног тужиоца стављено на терет.

Поред тога, бранилац окривљеног Бојана Рикића, адвокат Саша Миловановић побијајући правноснажне пресуде по овом основу, наводи да је суд прекорачио објективни идентитет оптужбе и на тај начин што је у изреку правноснажне пресуде унео и да је окривљени заједно са НН лицем и брао опојну дрогу марихуану, која радња окривљеном диспозитивом оптужнице јавног тужиоца и није стављена на терет.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Овом законском одредбом постављен је, између осталог, захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде, који се заснива на оптужном начелу по коме нема поступка без овлашћеног тужиоца и по коме тужилац одређује предмет суђења, а све у циљу спречавања мешања основних процесних функција, односно преношења функције оптужбе на суд и тиме делимичног спајања двеју процесних функција које се искључују.

Следствено изнетом, објективни идентитет између оптужбе и пресуде постоји уколико пресуда има за основу не само идентичан догађај из прошлости, већ не сме изаћи из чињеничног описа тог догађаја како га је дала оптужба и то посебно у погледу радње извршења, а у супротном, суд нарушава законом постављени захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде.

Како је у диспозитиву оптужнице Вишег јавног тужиоца у Београду Кт 7/17 од 26.12.2016. године окривљеном Бојану Рикићу стављено на терет да је у критичном периоду заједно са НН "... " неовлашћено производио и држао ради продаје супстанце које су проглашене за опојну дрогу и то опојну дрогу марихуану – cannabis која садржи ТХЦ у проценту већем од 0,3 па је након постављања инсталација потребних за узгој марихуане исту сушио, меравао и паковао, то је, по оцени Врховног касационог суда суд био овлашћен да побијаном правноснажном пресудом радње окривљеног Бојана Рикића правно квалификује као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, а не као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, при чему се мора имати у виду да суд није везан за предлоге јавног тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела сходно одредби члана 420. став 2. ЗКП.

Такође, Врховни касациони суд налази да из чињеница и околности наведених у правноснажној пресуди, а утврђених на главном претресу пред првостепеним судом, а наиме, да је окривљени предузео радњу брања предметне опојне дроге, а коју радњу је суд унео у изреку правноснажне пресуде, није прекорачио објективни идентитет оптужбе, обзиром да је окривљеном стављено на терет да је предметну опојну дрогу производио, док радња брања представља само једну од фаза производње опојне дроге, дакле, овако

прецизиран чињенични опис кривичног дела из изреке правноснажне пресуде у погледу начина на који је окривљени предузео радњу извршења кривичног дела у питању је остао у границама чињеничног основа оптужнице Вишег јавног тужиоца у Београду Ктo 7/17 од 26.12.2016. године, то јест у границама чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе сва законска обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ за које је окривљени Бојан Рикић оглашен кривим.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног Бојана Рикића, адвоката Саше Миловановића да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. Законика о кривичном поступку прописано је да због повреда овог законика (члан 74, члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст. 3) и 4) учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Како се из списка предмета и то повратнице утврђује да је окривљеном Бојану Рикићу правноснажна пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 1154/2018 од 29.01.2019. године, достављена дана 06.03.2019. године, а да је исти, путем свог браниоца адвоката Бранка Павловића против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 644/16 од 24.09.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1154/2018 од 29.01.2019. године поднео захтев за заштиту законитости дана 08.04.2019. године препорученом пошиљком АА 000 743 025 РС, то је Врховни касациони суд нашао да, сходно цитираној садржини одредбе члана 485. став 4. ЗКП предметни захтев браниоца окривљеног Бојана Рикића, адвоката Бранка Павловића није поднет у року од 30 дана од дана достављања правноснажне одлуке, због чега је исти оцењен као неблагоприятан.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци под I и II ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија

Зоран Таталовић,с.р.